

STISKA

... spet je potrkal na duri. Sprašujem se, ali je sploh šel. Zakaj je ostal? **Kljub temu da so bila vrata zaklenjena, je skoznje prišel brez moje pomoči.** Razbežali smo se kot čreda ovac. Vsak je tekel, kolikor so ga nosile moči, a v nekem trenutku tudi najmočnejšega prevzame nemoč. Tudi mene je. Močno me je prijel za roko in zaklenil v novi svet. Težke verige se držijo tvojega telesa in si lastijo vse organe. Na dihala tako pritiskajo, da včasih komaj loviš sapo. Tvoje telo se tako močno upira, da ti postaja zelo vroče. Magično številko 37,5 °C kmalu preraste. Čeprav ne veš, kako je, kadar te povozi vlak, se ti zdi, da si tokrat žrtev temu. Glava, polna misli in strahu, megli jasen vid. Veriga ni sklenjena, deli se na vse, ki so blizu tebe. Tudi na starše? Tudi na starše. Na otroke? Tudi na otroke. Ne dela izjem. Vseeno ji je, ali si premožen ali pa pobiraš zadnje drobtine kruha. In kar je najhujše, verige nobene klešče tega sveta ne zmorejo pretrgati. Čas je edino zdravilo. A ne vedno. Včasih tudi čas izgubi bitko. **Moja usta so prekrita s kosom blaga. Pravijo mu maska, pralna maska.** To sem naredila sama, ker so v trgovinah in na spletu cene čudno visoke. Zdi se kot uvod v kriminalko, a ni. To je naš novi vsakdan.

Moja tama ne razume, o čem govorim, in verjamem, da ni edina. Ona tudi ne razume, da je masko potrebno nositi tako, da prekrije usta in nos. In ona tudi ne razume, da je masko potrebno po uporabi zavreči. Ne razume, da me ta teden ne bo na obisk, pa tudi naslednji ne, ker ne smem iz občine. In ker sem okužena.

»Pozdravljeni, sporočamo Vam, da je bris pozitiven. Prosim vas, da upoštevate navodila s strani NIJZ-ja in ostajate v hiši, v karanteni.«

S temi besedami so najprej prestrašili mojo mamo. Strah pred nepoznanim je načeloma eden izmed najmočnejših. Naenkrat se znajdeš z mislimi v prazni sobi, okoli tebe pa se porajajo vprašanja, kaj bo. Ali bom imela posledice? Ali bo moja družina trpela zaradi tega? Kaj se dogaja? Kako? Zakaj? Kdaj? Monolog, ki traja. Zvečer se zaviješ v odejo in do jutra tvoje moči tako pojemajo, da zjutraj komaj zamenjaš levi za desni bok. **Kot bodoča zdravstvena delavka se zbereš in pomagaš z domačimi pripravki, ki bi lahko lajšali simptome. Hladilni obkladki, veliko tekočine, miru in tolažilne besede. Ob tem pa niti ne opaziš, da postajaš sam žrtev tega plesa in vsak korak te bolj utruja.** Močan glavobol in vročina te ob tem spremljata. Ko je mama skoraj že pri močeh, se ti zdi, da sta zdaj zamenjali vlogi. Bojiš se, ker si astmatik, in veš, da težje premagaš okužbe dihal. Ampak imaš srečo in po nekaj dnevih mine skoraj brez sledi. Mami je vzet vonj in okus, kar je še najmanj grozno ob vseh drugih simptomih. In zdaj si zapornik v lastni hiši. **Razmišljaš, komu bi zaupal, da si med visokimi številkami, ki jih prikazujejo dnevno na naših televizijskih zaslonih, tudi ti.** Sledi vprašanje, ali bo dovolj hrane za naslednjih štirinajst dni, saj ne sme nihče iz tvojega gospodinjstva v trgovino po hrano. Težava postane sploh za tiste, ki imajo v navadi, da trgovino obišejo večkrat tedensko in ne kupujejo zaloga. Tudi zelenjava na vrtu gre počasi h koncu. Za takšne skrbi v mojem kraju Rdeči križ Metlika. **Tudi sama sem del te velike družine, a jim tokrat ne morem priskočiti na pomoč.** Udeležila sem se tudi dodatnega usposabljanja, kjer smo se pripravljali na morebiten odziv v drugem valu. **Hkrati pa se usposabljam za bolničarja z namenom tudi v zdravstvenih zavodih pomagati, ko bo potrebno.**

Pomembno je v teh težkih časih ostati človek, ki dela s srcem. Ne le obstajati in tekmovati. Kljub temu da smo izolirani drug od drugega, ne smemo delovati individualno, saj smo le skupaj močnejši. **Pomagajmo si.** Nekaterim je dovolj, da lahko z nekom govorijo, drugi pa potrebujejo fizično pomoč. **Naj še omenim, da Rdeči križ Slovenije išče v določenih krajih prostovoljce, ki bi bili pripravljene pomagati pri določenih opravilih. Za to potrebuješ le željo. Na koncu pa si poplačan z najbolj dragocenim darilom – nasmehom, ki ti ga nameni človek v stiski.**